

BAJTÁRSI

LEVÉL

1957. évf. 1-2. számú levél. 1. oldal. Utrecht, 1957. január 12.

1957 UJESZTENDŐ.

A karácsony este, Megváltónk születésnapja, a szeretet, békeség, a legszükebb családikör örömteljes ünnepe. A szenvedélyek és a bünnös hajlamok elnémulnak e napon. Még a világháborúkban sem történtek e napon véres támadások s elhallgattak a fegyverek.

Boldogan, sugárzó arccal ajándékoz mindenki e napon és szeretettel, megkékléssel gondol még ellenségeire is.

Ilyen légkörben teltek el az ezidei karácsonyi ünnepek és újév Nyugaton és főként a tengerentúli országokban.

A sok vihart, sulyos csapást kiállott ezeréves keresztény magyar nemzet és emigráció történetében azonban ez a karácsony volt a legsötétebb, legszerencsétlenebb. E napon egy magyar sem örült, hanem lelke mélyén gyászolta a Hazát és ujonnan elesett Hőseit. Számunkra nem a szeretet és megbékülés ünnepe volt, hanem a nyomor, kétségbeesés, magára maradtóság, tehetetlenség és reménytelenség szomorú napja. Lelkiszemeink előtt láttuk honfitársainkat otthon, betevő falat nélkül éhezve, fázva, hideg-széljárta sötét szobákban, pincékben, vagy talán még füstölő romok között ülni; a még harcoló szabadságharcosokat a Bakony, Mátra, Mecsek erdeiben hóban, fagyban táborozva, a deportáltak tizezreit az ujra élesztett internáló táborokban, börtönökben s talán a szibériai tundrákon sínylőbeve. Testi nélkülözéseiket nem enyhítette a remény, hogy nem maradtak egyedül, hogy a szabadságot és az emberi jogokat hirdető Nyugat melléjük áll, hogy felszabadítja hazájukat a rabszolgaság járma alól. Bizony egyedül maradtak! A Nyugat a III. világháborútól való félelmében még azt sem engedte meg, hogy az emigráns magyarok segítségükre siessenek.

A Nyugat sohasem állt közelebb ahhoz, hogy a magyar felkelést kihasználva a bolsevizmus ördögét régi határai mögé vesse vissza. A többi, csatlós-kormányok által irányított állam is forrongott. Várták a Nyugat erélyes közbelépését. Az újabb hírek bizonyították, hogy Oroszországban is nyugtalankodott az ifjuság. A megszálló orosz katonák, akik eddig parancsra a szabadságot, emberi jogokat, erkölcsöt, élet- és vagyonbiztonságot lábbal tiporták, kezdték a felkelt magyarokhoz átállani és őket fegyverrel, löszerezellel, tankokkal segítették. Mire várt még az óvatos Nyugat? Hogy maguk az oroszok hívják meg őket a küzdelemre? És kit terhel az adott alkalomért a mulasztás? Nem a nyugati népet, hanem a nyugati politikusokat! Rendkívüli hálával tartozunk a nyugati államok, de elsősorban Austria népének, hogy rögtön, jó szívet és a legnagyobb áldozatkészséggel siettek az otthoniak és az új menekültek segítségére élelemmel, gyógyszerrel, ruházattal s hogy az osztrákok az Egyesült Államok alelnökének szavai szerint ennél többet is adtak: mert egyuttal szeretetet, megértést és teljes együttérzést tanusítottak.

Világpolitikai szempontból azonban a segítségnek másodrendűnek kellett volna lennie. A Nyugatnak és elsősorban az ENSZ-nek kellett volna erélyes és még fegyveres közbelépéssel is a magyarokat megsegíteni. De ha már annyira óvatosak voltak és féltek a III. világháború kitörésétől, ami csak idő kérdése, mert elkerülhetetlen, legalább erélyes politikai közbelépéssel erősítették volna a magyarok és a többi, orosz

által elnyomott államok népeit. Ennek elmulasztásával elvesztették a nekik előlegezett bizalmat.

Az ENSZ főtitkárának gyermekes síránkozása, hogy engedjék Magyarországra, az ENSZ egyik tagállamába utazni, e kérelemnek elutasítása, az ENSZ magyar ügyre vonatkozó határozatainak az oroszok általi semmibevétele, e testület tekintélyének csökkenését jelenti és annak bizonyítéka, hogy a bolsevisták csak az ököl erejét respektálják. A vezető állás betöltése nem csupán reprezentálásból állhat, hanem helytállásra is kötelez, még ha az veszéllyel is jár. Az ENSZ főtitkárának, amint azt egy svájci lap javasolta, engedély kérés nélkül egyszerűen repülőgépen kellett volna Magyarországra utaznia, hogy a helyzetről tájékozódjék. Megláttuk volna, hogy az orosz annyira vérszemet kapott, hogy erőszakkal ezt is megakadályozza? Nem világra szóló tréfa, hogy a kínai miniszterelnöknek szabad lesz Magyarországra utaznia és az eseményekről személyesen tájékozódnia? Kisfaludy után szabadon idézem: A Nyugat dicsősége és tekintélye hol késik az éji homályban? Hónapok telnek el s ti alattok mélyen eltűnő fényvel enyésztek! Bár ránk nézve nem vigasztaló tudat, de a történelem minden bizonnyal erősebb vonásokkal fogja a Nyugat tehetetlenségét és mulasztását esetelni.

Az események kialakulásában a főmulasztás az Egyesült Államok politikusait illeti. Ha nem állanak az abszolút jog alapján és nem tudnak érvényt szerezni bármily módon az ENSZ ajánlásának, hogy az oroszok vonuljanak ki Magyarországból, amint azt az angolok és franciák tették Egyiptomban, vezetői pozíciójuk megszűntnek tekinthető!

Az újév küszöbén szeretettel üdvözlöm a Bajtársakat és mindenkinek kívánom, hogy szíve-vágya teljesüljön ez évben.

A magyar nemzet, az újságok szerint, szomorú helyzetéhez illően ünnepelet meg dicső és hősiek évének utolsó napját: áldozott a szabadságharcban elesett hősök emlérének, amikor mulatozás helyett Szylvester estélyen ablakait gyertyákkal világította ki. Valószínű, hogy az óriási nyomor közepette ezt kevés magyar tehetete meg. De legyen a világ meggyőződve, hogy a néhány szál gyertya mögött állt a megdicsőült hősök lelke és az emigrációs magyarság szeretete, együttérzése és rájuk való bensőséges emlékezése.

Azonban akármilyen reménytelennek és kilátástalannak látszik ma a helyzet, Hazánk felszabadulása már csak rövid idő kérdése. Ezt nem tudja sem Kádár, sem a Kremel urai még külföldi elvtársaikkal összefogva sem megakadályozni. A kommunizmus csak alacsonyrendű, rabszolgasághoz szokott, primitív népnél tartható fenn, de itt is csak addig, amíg e népek továbbra is tudatlanságban és rabszolgaságban tartatnak. Amint felvilágosulnak, magasabb tudásra tesznek szert, fellázadnak a rendszer ellen, amely hiemelte őket ugyan a proletár sorsból, de továbbra is rabszolgaságban tartani.

Az értelmes, magasabb szellemi színvonalon álló népek csak a nekik szegezett szuronyokkal tarthatók a kommunizmus bolygóiban. Szuronyok hegyén, vagy puskaporoshóron ülve senki sem kormányozhat hosszú ideig.

A kommunizmus bomlása megindult és feltartozhatatlan. A hős magyar nemzetet érte ismét a dicsőség, hogy az uttörője lett a bomlásnak. A feltört magyar lángot nem szabad elaludni hagyni, hanem tettel, írással és szóval tovább kell szítani, míg elemészti az ördög sugálta bolsevista eszméket. Vajjon hálás lesz-e ezért Magyarországnak a Nyugat?

Olvassa mindenki figyelemmel az újságokat és látni fogja, hogy az ázsiai nemzetek is kezdenek Nyugat köré csoportosulni, és ha ehhez hozzájárul az Egyesült Államok azon felismerése, hogy az Európával való együttműködés a legfontosabb tényező a világpolitikában, a világbéke és Hazánk felszabadulása rövid idő kérdése.

Hazánk tragédiája miatt a közelgő csendőrnapot üljük meg egyszerűen, egyöntetűen február 17-én templomba ~~mondtellel~~, utána rövid ideig tartó bajtársi találkozóval, amelyen mély fájdalommal gondoljunk Hazánk és a csendőrség elesett és még mindig szenvedő hőseire, fogjuk meg egymás kezét s fogadjuk meg, hogy pecsülettel és vitézül fogunk harcolni Magyarorszag szabadságáért és híven fogjuk szolgálni alkotmányos jogrendszen nyugvó, ujjonnan épülő országunkat! Nemzeti gyászunk jeléül viseljük a fenti napon gyászkaraszalagot.

1957. január hó 1.

FOLKUSHÁZY LAJOS s.k. altbgy.

1956 OKTOBERÉNEK MAGYARJAI.

Maroknyi nép, te Ősi szent erő.
Szabadságharcos, dicső, vakmerő.
Világot rázó Istenakarás.
Keresztet hordó, újabb Messiás.

Golgotás nép, kit sors ostora ver.
Az Igazságért élni s halni mer.
Világébredtő Isten ostora,
Kit a vérözön meg nem tört soha.

Attila népe, Árpád nemzete.
Étil és Csaba Ős eredete.
Ősi szent törvény, örök szent gyökér.
Törzsed hajtása ma egekig ér.

Földkerekségünk népe read tekint.
Magyar neved, ma felkiáltva int.
A Szentszabadság, népek őhaja.
Élet-Igazság-ut a őhaja.

Krisztusi Íge, életakarás.
Előre magyar. Győz a Messiás.
Visszük keresztet, fegyvertelenül.
S Te jársz előttünk, Te jársz legelül.

Golgotánk febett felragyog az Ég.
S nem győzhetsz gonosz. Nem jön el a vég.
Milliárd kereszt, most lesz szent jelünk.
A tiszta fegyver, erős fegyverünk.

Világ népei Maróltve velünk.
Szent összefogás legyen fegyverünk.
Népek Istene vezetni utunk.
Szabadságunkhoz csak ezzel jutunk.

Krisztusunk! Így győz erős ostorod.
S így nem lesz többé halotti torod.
Föltámadásod utja így jön el.
A gonoszságért, Isten most felel.

Hajas István.

=0=0=0=

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Az 1956. év október 23-tól kezdve a maroknyi magyar nemzet hősi kiállásának esztendeje volt. Az a szabadságharc, amelyben a kis magyar Dávid felkelt a hatalmas Góliát ellen, az egész világ csodálatát váltotta ki. Bár a katonai győzelem kezdettől fogva kilátástalannak látszott, a kommunista rendszert olyan hatalmas erkölcsi vereség érte, hogy azt Moszkva diktátorai soha ki nem heverhetik. A hősi magyar szabadságharc ugyanis a kommunista tanok józanságába vetett hitet - néhány elvakult követőt kivéve - még azokból is kioltotta, akik tudatosan vagy tudatlanul hitelt adtak eddig azok életképes voltának. Hiába a Kremli urainak minden mesterkedése, a Magyarországon történeteket többé meg nem történetké tenni nem tudják. A magyar nép egységes harcával bizonyossá tette az egész világ előtt, hogy a kommunista kizsákmányoló rendszer csak az erőszak és megfélemlítés állandó alkalmazásával tartható fenn.

A Magyarországból kiérkező hírek és sajtójelentések egyöntetűen arról számolnak be, hogy bár a nyílt harcok - legalább is egyelőre - szünetelnek ugyan, de a lelkek nem nyugodtak meg. Kisebb-nagyobb partizán csoportok húzódnak meg hegyeinknek erdő rengetegeiben és időnként rajtűtésekkel nyugtalanítják a szovjet csapatokat, de meg a Kádár helytartó által septiben felállított "megbízható" magyar csapatok elérhető egységeit. A tüntetések is jóformán napirenden vannak, hol itt, hol ott az országban.

A Kádár báb-kormány tehetetlensége gazdasági térerre is átterjedt. Az erőforrások fő melléke, a széntermelés az 1/3-ra csökkent, mert a kb. 84 ezer főt számláló bányász hadseregnek csak egy kis hányada

vette föl újra a munkát, de ezeknek is elsősorban a tönkretett tárnákat kell helyrehozni, hogy a termelés megindulhasson. Ujsághirdetések után is próbálkozik a báb-kormány bányászokat toborozni, fűt-rát ígér, de alig akad jelentkező. Az sem vezetett eredményre, hogy a beszüntetett üzemek munkanélkülieit a szénbányákba helyezték át. A nyugati országból érkező szén-szállítmányok még a kórházak szükségleteit sem fedezik, amelyeket elsősorban kellene fűtő-anyaggal ellátni.

A csepeli üzemekben, ahol rendes viszonyok között 36000 munkás dolgozott, ma csak 4000-t tudnak foglalkoztatni, mert nincs sem nyers, sem üzemanyag. A tél derekán ebben az egyetlen gyárban tehát 32000 munkás maradt kenyér nélkül. Más gyárakból is üzemekből legkésőbb február 1-én 200.000 munkát bocsájtanak el. Növeli a munkanélküliek számát 32000 közigazgatási alkalmazott elbocsájtása, akiket a Rákosi és Gerő vezetése alatti időben túlméretezett állami apparátusban alkalmaztak. Ezenkívül egyedül Budapesten 20000 lakás vált a harcok következtében lakhatatlanná és a következő aratásig 45000 tonna gabona hiányzik az országban, amelyet jórészt az elmúlt évben Oroszországnak kellett szállítani.

A budapesti báb-kormány szolgálatában álló kommunista rádió is beismerte, hogy ilyen óriás-méretű gazdasági katasztrófára nem volt eddig példa a magyar történelemben.

Kádár helytartó részben a Világ-Bank, részben a nyugati országokból próbálkozik pénzkölcsönöket felvenni. De a Világ-Bank már is elutasította a helytartó ilyen kísérletezését, mert Magyarország nem tagja ennek a nemzetközi banknak, de még ha tagja volna is, akkor sem folyósítana a szovjet irányítás miatt kölcsönt. A nyugati országok is vonakodnak a kölcsön folyósítástól mindaddig, amíg a szovjet csapatokat ki nem vonják az ország területéről.

Közben egyre folynak a letartoztatások s a statáriális külön bírságok által hozott halálos ítéletek végrehajtása, sőt a statáriális rendelkezések hatályát a báb-kormány egy év tartamára meghosszabbította és kiterjesztette azt a szabotage cselekményekre is, ami által a magyar munkásság passzív ellenállását és a sztrájkot próbálják letörni.

Külföldi megfigyelők a szabadságharcban elesett hős magyarok számát 25000-30000-re becsülik, a szovjet veszteségét pedig 7-9000-re.

Az ENSZ hosszú vajfűdés után végre egy öt állam képviselőiből álló bizottságot létesített abból a célból, hogy megállapítsa -fűtént az új magyar menekültek meghallgatása után- mi történt Magyarországon 1956. október 23 óta. Ez az első konkrét intézkedése ennek a szervezetnek a magyar ügyben és talán a megállapítások alapján nemcsak határozatokat hoznak a Szovjetunió ellen, hanem arról is gondoskodnak, hogy azt végre is hajtsák.

India miniszterelnöke, Nehru december hó folyamán látogatást tett Eisenhower elnökénél. A két himgaszó államférfi eszmecseréik folyamán a világ problémáiról tárgyaltak és a kiadott nyilatkozat szerint közlekedés történt az álláspontjuk összehangolására.

E tárgyalások után kapott nyilvánosságot az ugynevezett Eisenhower féle doktrína, amely a közelkeleti államok gazdasági megsegítése mellett azt is kéri a kongresszustól, hogy az Elnök előzetes felhatalmazást nyerjen amerikai csapatok említett térségben való bevetésére a kommunista veszély továbbterjedésének megállítására abban az esetben, ha azt a közelkeleti államok valamelyike kéri. Mintha az amerikai vezetők is felismerték volna azt a veszélyt, amelyet a Közelkelet teljes bevezetése jelent nemcsak Nyugateuropa, hanem az egész világ számára is. Hiába vontak ugyanis ki az angol és francia csapatokat és részben az izraelieket is a suezai csatorna térségéből, hiába kezdődött meg a csatorna megtisztítása az egyiptomiak által elsúlyesztett hajóroncsoktól, a tartós béke megteremtéséig még hosszú út van hátra és a jemeni felkelés azt mutatja, hogy a szovjet mindig kitervel valamit arra, hogy az említett térségben a teljes nyugalom be ne következzen.

Talán lassanként mégis csak elérkeznek a szabad világ tengerentúli vezetői is arra az álláspontra, hogy a szovjetet csak erőszakkal lehet jobb belátásra kényszeríteni és az erőszak megválasztására jelenleg még különféle eszközök állanak rendelkezésükre, ha azonban ezek egyikét sem alkalmazzák belátható rövidebb időn belül, úgy a szovjet kirobbantja majd azt a világégést, amelyről való félelemben a nyugati világ eddig csak tárgyalások útján és békés eszközökkel próbálta a Kreml jelenlegi urait jobb belátásra bírni.

TIZENEGY ÉS FÉL ÉV A KOMMUNISTÁK FOGSÁGÁBAN.

Nagyon nehezemre esik ebben a kis cikkben visszappillantanom az eltelt szörnyű tizenegy és fél évre, melyet legborzasztóbb körülmények, a nyugati fülnek szinte hihetetlennek hangzó borzalmak közepette kellett eltöltenem sok csendő bajtársammal együtt.

Szükséges azonban, hogy ismerje mindenki meg a keleti véres szörny irtalmat nem ismerő eszközeit. Mondjátok el tehát Bajtársaim minden nyugati ismerőstöknek, amit most tölem hallatok! Világosítsátok fel őket arról, hogy nincsen kímélet, nincsen kegyelem, minden nem kommunista rendszernek pusztulnia kell az ő vörös bibliájuk szerint! Liquidálnak mindenkit és mindent, ami nem vörös. Összetörnek, összerombolnak mindent, ami nekünk és elődeinknek szent s kedves volt, csak azért, hogy az ő aljas céljaiknak semmiféle hagyomány és erkölcs utjába ne állhasson. Fel kell tehát ráznunk a Nyugatot teszi: edt enerváltságából és naivitásból, zúgjuk füleikbe örök mementóként: Az oroszral másként tárgyalni, mint vasbottal a kézben, nem lehet!

1945. május 11-én kerültem orosz hadifogságba, a kapituláció után három nappal később, Csehországban. S ezzel elkezdődött szenvedéseim hosszú sorozata. Az első 180 km-es gyaloglás volt. Kb. 30-an voltunk együtt magyarok. Nehezebb holmijainkhoz volt egy kocsink, egy nagy mura-közi lóval. Sokszor megirigyeltük útközben, hogy éhét az átmentí fűvel csillapítani tudta. Mi akkor még embereknek éreztük magunkat, s még nem fanyalodtunk ilyesmire. Hat "davaiglegeny" kísért bennünket géppisztolyokkal. Őt napi étlen-szomjan menetelés után érkezünk Brünne, ahol egy brí-ási repülőtérrre hajtottak be bennünket. Elneveztük ezt "éhségmezőnek". Ugyanis a már itt együttlevő 40.000 hadifogolynak napok óta nem adtak egyáltalán semmit enni.

Mi azonban fogtuk magunkat, s leöltük öreg paripánkat. Nem volt ugyan egy csipetnyi szék sem hozzá, de jó étvágyal elfogyasztottuk tábor-távon piritott húsát. A többi hadifogoly csurgó nyállal vett körül bennünket, míg meg nem könyörültünk rajtuk, s adtunk a "finom" lóhúsból, ami-nek csak jutott. Még itt voltunk, az éhségmezőn 2 napig. Akkor az összes magyart külön választották, s elkezdődött az első "zabra". Azaz végig kutattak bennünket a mellékn beosztott orosz katonák, s ami értéket csak találtak nálunk, mind elszedték s egy halomba rakták. Utána az orosz tisz-ták zábrálták le katonáikat.

Ezután elvittek bennünket egy drotokkal körülvett gazdasági iskolába. Itt már adtak valamit enni, ha egyáltalában ételnek volt nevez-hető az a lélötty. Bezsúfoltak bennünket a tantermekbe, ahol egymás hegy-én-hátán feküdtünk a padlón. Egy hét elteltével bewagoniroztak, s el-indultunk Magyarországon át Kelet felé. Egy 10 tonnás kocsiba 50 hadi-foglyot zsúfoltak. Mozdulni is alig tudtunk. Emni-inni útközben csak Budapesten adtak valamit. Reklenső hőség volt. Végre Szolnok után elért bennünket egy nagy zivatar, s a waggonok tetejéről becsurgó esővízzel ol-tottuk szomjunkt.

Négy napos utazás után érkezünk meg a romániai Rumnicul Sératba. Ekkorra már 3 halottunk volt. Itt megint behajtottak egy brí-ási hadifogly táborba. Az étkezés itt már tühető volt, de az elhelyezés és a tisztasági viszonyok... Jobb arról nem is beszélni! Botokkal felsze-relt német hadifoglyok tartották itt fent a rendet és bizony nem egyszer jól megverték közülünk néhányat. Ezért a kétes "rendfenntartó" munkájuk-ért azonban szabad bejárásuk volt a konyhára és dagadtra ehették magukat. Ilyen szerep elvállalására mindig akadtak jellemtelen és nagybélű ember-ek. Néhány napi itt tartozkodás után a tábor lakóit egy vézetes has-me-nés kapta el, mely egymásután szedte halálos áldozatait. De aki élet-ben maradt, az is olyan szörnyen lesotányodott, hogy a legjobb barátja is alig ismert rá. Nem is csoda! Volt olyan, aki egy nap ötvenszer is nyar-galni volt kénytelen. Ezt a kórt még elég szerencsésen átvészelttem, csak én is nagyon lefogytam. Kb. két hetet töltöttem itt, azután megint bewag-oniroztak, s hasonlóan zsúfolt körülmények között elindultunk tovább Ke-letre -Oroszországba.

A végtelen orosz síkságokon száguldott velünk a vonat, vagy állt sokszor fél napig is egyes állomásokon. Közben alig nyitották rank az ajtót. Ilyenkor belöttek egy-egy vödör vizet vagy moslékot. Most már azonban kezdünk kivetközni emberi mivoltunkból. Elfordult, hogy a vöd-röt úgy megröghantuk, hogy az felborult, s hoppon maradtunk.

Végre július első napjaiban megérkeztekünk Saratovba, s kivittünk egy földbunkerekből álló fogolytáborba. Amikor megláttuk leendő szállásunkat, elképedve néztünk egymásra. Hát ilyen helyen is lakhatnak emberek? De lakhatnak ám! Százával zsufoltak be bennünket egy-egy bunkerba, ahol poloskáktól nyüzsgő deszkapriccseken fektedtünk "élére fetetve". Ez azt jelentette, hogy 35-40 cm. hely jutott egy embernek, s ha valaki megfordult álmában, vele együtt kelleni fordulnia az egész sornak.

Pár napig pihentettek, majd elkezdődött a kényszermunka. Elvittek bennünket egy, a németek által összebombázott, olajfinomító gyárba, melynek az udvarán a legnehezebb kubikos munkát kellett végeznünk: csöveket felszedni s fektetni. Azután építkezéshez kerültem. De mindenhol csak hajsza, hajsza... Egy percnyi nyugvat nem volt. Sokszor 15-16 órát dolgoztunk egy nap. Közben vízleveseket kaptunk s annyi kását, hogy az egy macskának is kevés lett volna. Természetesen kondicionk is rohamosan romlott. Én a rendes 85 kg-os átlag súlyomról 47 kg-ra lefogytam. Még nem tanultuk meg, hogy Oroszországban csak úgy lehet megélni, ha lop az ember.

Később kivittettek egy "szovhoz"-ba (ez egy állami gazdaság volt). Itt megtapasztalhattuk azt is, hogy az orosz lakosság élete sem sokkal különb a miénkél. Hihetetlen volt a nyomor mindenütt. Földbunkerekben laktak a szovhoz-munkások is. Bementem az egyikbe. Borzasztó kép tárult elém. Egy piszkos konyha volt a közepén, melyet 4, pucosokkal felszerelt, lyuk vett körül. Mindegyik "szobában" egy-egy 5 tagu család lakott, meg egy kecske. A konyha közös volt.

Ez a szovhoz-életem volt a mélypont. Az eddiginél is rosszabb ellátásunk volt, mert mindent elloptak. Az orosz és a magyar táborvezetőség vetélkedve lopott.

Szerencsére nem sokáig voltunk itt. Visszavitték Saratovba és tovább kubikoltunk az olajfinomító udvarán. Testi- és lelkiállapotom egyre tovább romlott, s egyik délután munkaközben összeestem, 24 óráig öntudatlanul fektüdtem a tábor gyengélkedőjében. De csak 2 napig lehettem ott, mert a tábor mindenható: "szesztrája" (ápolónő) kiküldött megint munkára. Itt néhány nap múlva megint összeestem, s ekkor már olyan rossz állapotban voltam, hogy végre egy kétnapos éhségstrájkom után kórházba vittek. Három hónapig voltam ebben a hadifogoly-kórházban, ahol valamivel emberibb körülményekhez és pihenéshez juthattam.

Derűre ború, módja a magyar közmondás. Én is így jártam. A kórházból kikerülve átszállítottak egy, a Volga másik partján épült városba, Engels-be, ahol egy rettegett haláltáborba vittek. Ez egy sátorlágér volt. Egész télen -sokszor -30°-os hidegben is- sátrakban laktak itt az emberek. Az 1945-46-os télen 800 hadifogoly halt itt meg. Egyik éjjel óriási hóvihar kerekedett. Hatalmas recsegés-ropogásra ébredtünk, s egyszerre csak azt vettük észre, hogy elszállt felőlünk a sátor. Kimondhatatlan sokat szenvedtünk itt a hideg miatt.

1946 áprilisában ismét visszavitték Saratov-ba, s hadifogoly életem egyik legjobb táborába kerültem. Ez egy kimondottan "orgazdaláger" volt, ahonnan a hadifoglyok mindenféle élelmiszerral foglalkozó és dohány, pálnika gyárakba jártak ki dolgozni. Ott az orosz civilmunkások által összehalmozott dolgokat olcsó pénzen megvásárolták, behozták a táborba, megindult a csere-be, s a következő nap vitték ki a gyárba eladni az elcserélt árukat. Persze, annak ellenére, hogy az orosz tábornapos tisztnek is lenni kellett adni a sápot, mindegyik keresett az üzleten, s jól élt. Én egy liszt-gyár zsáktisztogató üzemébe kerültem és finom lenből készült lisztes zsákokkal kereskedtem, melyeket az oroszok alsóruha készítés céljából szívesen vásároltak. Sajnos, ez nem tartott sokáig, mert 2 hónap múlva átvittek egy másik saratovi táborba, s innen egy óriási repülőgépgyárba jártunk ki rakodó munkát végezni. Ebben a táborban összejöttem egy magyar utász-zászlóossal, aki nem tudom miért, gyűlölködni kezdett rám, s hazug koholmányokkal bespiclizett az orosz parancsnokságnál. Minden tábornak meg volt a maga G.P.U.-s (később M.V.D.-s) tisztje, akik a legkülönbözőbb nyomozásokat teljesítették a foglyok között. Egy szép napon előállítottak táborunk ilyen tisztje elé, aki napokon keresztül faggatott, gyötört, s minden áron valami háborús bűncselekményt akart rábizonyítani, melyet állítólag Oroszországban, a lakosság ellen követtem el a háború alatt. Megjegyzem, hogy nem jártam Oroszországban a hadifogságba esésem előtt.

1956 OKT. 23.-NOV. 4.

Pár év múlva bizonyá a ezt hallhatjuk új történelmi dátumként a világtörténelem tanítása alkalmával: Budapest, 1956. október 23.

Valóban világtörténelmi esemény helye és időpontja ez nemcsak a magyar, de az egész civilizált emberiség történelmének. Ezzel a nappal dönt meg a modern gyarmatosítás szovjet uralm Magyarországon, hacsak pár napra is, de bebizonyosodott, hogy nemzetünk idegen befolyástól mentesen akar élni.

Október 23-án a kora délutáni órákban tudtam meg a budapesti jogikar hallgatóitól, hogy tüntetést rendeznek a diákok a Bem szobornál. Már a délelőtti órákban lehetett olvasni a röplapokon kinyomatott, az egyetemi ifjúság által összeállított 14 pontból álló nemzeti követelést. Először megszedültem és nem akartam hinni a szememnek, mert azok között ezt olvashattuk: "Az oroszok azonnal hagyják el Magyarországot t. Általános titkos választá okat. Szabad, független Magyarországot".

Ugy éreztem, hogy itt valami más van készülben, mint egyszerű, békés demonstráció. Mellozve a hirhedt munkafegyelmet, csapot-papot otthagya rohantam, hogy az elsők között lehessen a tüntetésen.

Szavakkal leírni nem lehet, mit éreztünk, mikor bátran, bár kisértve tartva az orosz és magyar titkos rendőrség esetleges támadásától, a következőket kiáltottuk a pesti uccákon magunk az oroszoknak és az egész világnak: "Ruszkik haza!" "Menjetek ruszkik haza s vigyétek magatokkal a vörös csillagotokat!"

Pillanatok alatt magyar zászlók kerültek az ablakokba, belőle kivágvá a sarló-kalapácsos cimert.

A tömeg nőttön-nőtt, és mömpölygött Budán és Pesten az ÁVH épületei előtt is megállva, kórusban szavalva követeltük a magyar zászló kitételét, de az itt süket fülekre talált. Nem magyar anya szülhette az ÁVH-s pribékeket, ahogy mélységes megdöbbenéssel, de még nagyobb undorral vetjük tudomásul gyalázatos magatartásukat.

A Parlament épülete előtt este 6 óra tájban már 10 ezren szavaltuk kórusban: "Rabok tovább nem leszünk!" "Most vagy soha!" Ezeket a refréneket és a Himnusz szavalva soha nem érzett öröm járt át bennünket. Csoportok a Stalin szobor ledöntésére indultak megrakott, zsúfolt teherautókon vagy gyalogosan. A modern zsarnokság szobrának ledöntése felejthetetlen élmény lehetett azok számára, kik annál jelen lehettek.

Az izzó hangulatú, kavargó embertömegben több társammal együtt a magyar rádióhoz mentünk, hogy halljuk a moszkovita zsarnokság utolsó támaszának, a szovjet állampolgár, de magyar miniszterelnök, Gerőnek beszédét. A moszkovita miniszterelnök stalinista beszéde csak olaj volt a tűzre, mert hallani sem akart nemzeti követeléseinkről. Még elkecseregetteben követeltük a 14 pont megvalósítását.

Erre a gyalázatos bitangok az ÁVH-s pribékekkel a tömeg közé lövettek, nem kimélve asszonyokat, diákokat, munkásokat, sőt még a gyermekeket sem. Méltó jutalmul az egységes magyar nép haragját és bosszúját kapták. Fegyvert adtak kezünkbe az oroszok által megnevelni próbált magyar katonák, fegyvergyárak magyar munkásai, és így fegyveres felkelésé alakult a békés tüntetésnek szánt felvonulásunk.

A kisebb-nagyobb helyi harc azután az orosz tankok Budapestre történt benyomulása miatt az egész Magyarországra kiterjedt. A rendelkezésre álló eszközökkel és a maga módján ebből a harcból az összeszert magyar társadalom minden rétege kivette részét: Az értelmiségiek, munkásság tagjai Budapesten fegyverrel az oroszok ellen, a parasztság a hős budapestieknek szállított ellenérték nélküli élelmiszerekkel, a bányászok a munka megtagadásával.

Megállt a szovjet gazdasági gépezet Magyarországon.

A nemzet apraja-nagyja, gyermekek, fiatalok de meg az idősebbek is felkeltek a meggyűlölt, csak nyomort s nélkülözést hozó gyilkos rendszer ellen. Csodákat lehetne írni a magyar ifjúság tetteiről. A 12-13 éves lányok, fiúk benzines üveggel harcolnak a modern fegyverekkel felszerelt orosz tankok ellen, még pedig sikerrel. De a legszebb és legmaradandóbb szabadságharcunkból az, hogy nemzet oly tökéletes egységben, föltnélküli és tiszta szabadságharcot nem vívott még, mint mi! Rongyosan, éhesen, 12 éves nélkülözések után érintetlenül hagyták a szabadságharcosok az üzletek kirakatait s mindannyionkat csak a szabadság utáni vágy hatott át. Egyszer és mindenkorra szabadságra áhítozott népünk!

ezt még a barbár megszálló orosz katona is megértette, mert nagy részük a magyar nép mellé állt. De pár nappal később a más országot meg nem látott vad mongolok lövései pusztították újból a békés lakosságot és a hős magyar szabadságharcosokat.

A világot is bámulataba ejtő, számunkra pedig felejtethetetlen szabadságharcban tízezrek vére festette pirosra a drága magyar földet. E harcban élen jártak azok a fiatalok, akiket minden terror ellenére sem tudott a 12 évi bolszista világnézet átnevelni, megfertőzni. Szívéükben és tetteikben magyarok és hősök maradtak. Az egész világnak megmutatták, hogy él a magyar honban a szabadság vágy. Mi magyarok felmertük venni a harcot a világ egyik legerősebb katonai hatalmával szemben is, mert tudtuk, hogy a mi oldalunkon az igazság és olyan harcot vívunk, mellyel az egész világ ügyét is szolgáljuk.

Már szervezkedni kezdtünk szabadságharcunk véres első napjai után. Bár hőseinket gyászoltuk és sirattuk, de élni akartunk a szabadsággal. Sorra alakultak valóban demokratikus pártjaink. Világgá kiálltunk semlegességünket, elszakadásunkat a szovjettől. Már-már azt hittük, hogy kiharcolván szabadságunkat, meg is tarthatjuk azt!

De ekkor, november 4-én a világtörténelem egyik legsötétebb napja szakadt a magyar nemzetre. Szovjet-orosz új páncélos hadosztályok özönlöttek el Hazánkat és megkezdődött a kilátástalan, emberfeletti küzdelem a legmodernebbül felszerelt ellenséges túlerővel szemben. Éledezni kezdett a gyilkos ÁVH is. Megkezdődött a bosszú, a deportálások, le- tartoztatások a szovjet fegyverekkel újból megalakított ugynevezett magyar kormány rendelkezéseire. Vártuk a nyugati segítséget, de elmaradt!

Hogy mi okból?... arra csak a későbbi időben kapunk majd felvilágosítást és a valóságnak is megfelelő történelmi tényeket.

Mi magyarok újból megtettük kötelességünket. Magyarok és szabadok akartunk lenni. Hogy ezt egy gyilkos nagyhatalom, a bolszista szovjet megakadályozta, az sajnos, ma már valóság.

De vajjon meddig még?... Meddig lehet egy nemzetet erőszakral és katonai szuronyokkal rabigában tartani?

A szabadság lángja élni fog minden magyar szívében, bárhova vetette a sors 1945-ben vagy 1956 november 4. után!

M.M.

=0=0=0=0=

A MEGFIZETETT ÖRÖM.

(folytatás)

Az erdőből erre halk morgás volt a válasz, amit tovasuhanó léptek zaja követett. Mindketten gyorsan bevilágítottak az erdőbe, s megkönnyebbülve látták, hogy egy jól megteremt komondor oldalog abban befelé. A parancsnok erre a tréfa kedvéért könnyedén meglökte bajtársát.

-Volt szerencsém látni a maga oroszlánját. Nem mondom...

Szép egy darab...-

A járőrstárs kissé érzélgősen válaszolta: Lámpafénynél könnyebb felismerni, de egy pillanat alatt a sötétben... sok mindenre engedett következtetni. Különösen az a nagy feje.

-Jól van jól Béla, megértem magát. Én sem tettem volna különben a maga helyében, de most ennél komolyabb kérdés előtt állunk. A község rendkívüli kivilágítása, a községen túli erdőben a felvillanó fények, s most itt ez a kutya... Mit gondol, mik ezek? Ezt szeretném gyorsan megfejteni. Csak nem akar bennünket megtréfálni az éjjél? Még ha nem hiszek is...-

-Törzsőrmester ur! Nézze, újból itt van a kutya.

-A kutya? S a jelzett irányba tekintve megpillantotta a rájuk bámuló állatot. Hm. A kutya... Furcsa... Nem értem... Ezek szerint nem lehet szó veszett-kutyáról? Elkborólt?... Ilyen idős?... Hihetetlen. Ha vadászni jött volna, úgy elkerülné még a Környékünket is. Ha pedig valakivel jött volna az erdőbe, úgy annak a közelében maradna, vagy egyedül hazamenné. Mire gondoljak még? És Maga?-

-Én... én csak arra gondolok, hogy elkborólt...-

-Lehetséges, de abban az esetben hozzánk szegődik, ha kedveskedünk neki... Már is kinyitotta táskáját és elővett abból egy kis papircsomagot, amit széjjel bontogatott. Sült-szalonna, ... ez már csak megteszi a hatást? És az eszébe jutó kutya nevetek mondvá, lassan közeledett feléje, mire az érdeklődéssel figyelte őt. Már alig volt közöttük egy-
./.

két lépés távolság, amikor a kutya leült, és szánalmas szűkölésbe kezdett.

-No fene, még ilyet sem láttam, -szólt hátra a társának, - egy kutya, amely szűről a sült-szalonna szagától. Kutyuskám, Bodri, Sajó, győre ide, s közben még egy lépést tett feléje. A kutyanak azonban gyanus lehetett a közeledő férfi, mert hirtelen felkelt, körül dörzsölődött a közelében lévő fa körül, és újból szűkölésbe kezdett. Majd egy másik fához ugrott és vadul kaparni kezdett a fatövében.

-Látja mit csinál ez a kutya? Nem mondom, hogy veszett, de hogy nincs neki egy csepp kutya-esze sem, az bizonyos. Még egy kíséreltet a kutya elé dobta a szalonnát. A kutya megrettent, de nyomban megérezte a szalonna szagát és utána nyult. Azonb n csoda történt...Egyszer kétszer megforgatta a szájában, majd leejtette a földre, s olyan szomorúan nézett az előtte levő emberre, hogy annak szinte vajjá vált a szíve.

-Kutyuskám, Bodri gyere ide, hát már legyen eszed- veregette elől a nadrágját, mire a kutya tétovázni látszott. Ezt a pillanatot gyorsan kihasználta, a kutyaéhoz lépett és sietve megsimogatta, amivel -ugy látszott- vigaszt nyújtott az állatnak.

-Jöjjön maga is közelebb- szólt társának. - Nézze csak! milyen egy gyönyörű állat, bemaáhegyi-homondor keverék. De olyan szomorú, mint amilyen Mengyi volt, amikor elvesztette a hatost. Ha magat is megismori, akkor talán majd velünk jön. - Közben már mind a két kezével cirógatta a nagy darab állatot. A kutya meghíten fogadta a fiatal csendőrt, amit ő a simogatással sietett viszonzni.

-De most már legyen vége a cirrusznak! -Erélyeskedett a jv. - Gyerünk, mert közel fél órát rabolt el tőlünk. - Azzal indult is már a gyalogut felé. A kutya mintha megértette volna a rendelkezést, s lögött fülekkel lassan követte a járőrt, amihez sokban hozzájárult a jv. gyakori biztatása. Már ugy gondolták, hogy megnyerték maguknak, mivel a kutya hűségesen követte őket az útig. Amikor azonban azon egy pár métert haladtak, tapasztalták, hogy elmaradt tőlük és szomorúan néz utánuk az út közepéről. A parancsnok megkísérelte, hogy magához csalogassa a kutyát, azonban az alázatos fejcsóválgatással topogott egyhelyben.

-Ha nem jössz, maradsz! Nincs több vesztegelni való időnk! - És utána élénk ütemben kezdtek folytatni az útjukat.

-Valószínű kőbor eb, de makacs- szólt megnyugtatóként társához, miközben a községben égő lámpák s az erdőben felvillanó fények foglalkoztatták gondolatait.

-A falu kivilágításának okára hamarosan fény derül, ellenben az erdei fények... Talán összefüggésben lehetnek a nyomozásunkkal, az ellopott ló ügyével? - kezdte lépésről-lépésre a mozaikokat összehillesztgetni, s nyomozásuk addigi eredményét összeegyveztetni az erdőben felvillanó fényjelekkel, miközben arra lett figyelmes, hogy az elhagyott kutya szánalmasan vonít. Bosszantotta ez, de gyorsan elhessegette magától a gondolatot, hogy tovább foglalkozzék a kutya ügyével.

-Törzsörmeister ur, -hallotta e pillanatban bajtársa mélyen szánakozó hangját- én nem tudom...de olyan furcsa, nyugtalan érzésem támadt azzal a semmirevaló kutyával kapcsolatban, hogy képes vagyok visszamenni érte, ha nincs ellene kifogása? Megsajnáltam.

-Nem meglepő részemre a sajnálkozása, én is magával érzek, de ugysem tudja elhozni, hiszen tapasztalta, hogy nem jön. - Magyarázta a sajnálkozó bajtársa és a saját maga megnyugtatóására. Közben arra gondolt, hogy társa nagy átalakuláson ment keresztül, mert a községben arról panaszkodott, hogy égnék a lábai, s most... hét-nyolc kilométernyi út ut n vissza akar menni a kutyáért.

-Tudja mit kedves öcsém?...Éppen maga miatt nem vettem figyelembe a kutya siránkozását, mert arra gondoltam, hogy az én társam nagyon fáradt. De mivel önként jelentkezett, így visszamegyünk mindketten. Megjegyzem, hogy engem nem a kutya iránti szánalom visz vissza, hanem az a körülmény, miszerint még ezideig nem találtam feleletet arra a kérdésre, hogy mit keres ez a kutya itt az erdőben? -

-Arra én is nagyon kíváncsi vagyok. A fejem zúg, mint egy kázn, a furcsábbnál-furcsább gondolatoktól, de hiába...rejtő előttem is.

Beszélgésük közben megvilágították a kutyát, amely az első lábainak emelgetésével üdvözölte őket. A járőr csalogató szavára azonban egyetlen egy lépést sem tett előre.

MAGYAR SZABADSÁGHARCOS ZÁSZLÓ ÜNNEPÉLY HOLLANDIÁBAN.

Lélekemelő, bensőséges és méltóságteljes ünnepélynek voltam tanuja 1956. december 22-én a hollandiai amsterdami Dom-ban, ahol ezalkalommal magyar szabadságharcos zászló ünnepélyt tartottak.

Az amsterdami Dom-ban már a kora délutáni órákban gyülekeztek a holland hivatalos szervek, társadalmi egyesületek vezetői, katonai és polgári előkelőségek és megjelent dr. Dröes jelenlegi miniszterelnök is. A program szerint megállapított 14 óra 15 perckor Julianna Öfelsége, Hollandia jelenlegi királynője is bevonult a templomba, férje Bernhard herceg és Beatrix tronörökös nő kíséretében. Elfoglalták helyüket a királyi család részére fenntartott helyen s mellettük Wilhelmina anya királynő foglalta el a részére fenntartott helyet.

Ezután kezdetét vette az ünnepély egy gyönyörű orgonaszóllóval, amely után a holland ifjusági szervezetek egyik vezetőségi tagja a kivonatosan közölt alábbi beszédet tartotta:

"A történelem folyamán sokféle formában ismétlődött az emberi szabadságért, egyenlőségért és az emberi méltóságért folytatott küzdelem. Most Magyarországon lángolt fel ez a harc.

A magyar nép hősi ellenállása és szörnyű szenvedése csak egy azokból a szabadságharcokból, amelyekkel az emberiség időről-időre találkozik. Az ő harcuk, az ő szenvedésük ugyanaz, mint ami a miénk volt a háborús megszállás alatt. A miénk az ővéké volt, s mindkettőnk küzdelme, szenvedése és áldozata az egész emberiségé!

Azért hálásak vagyunk, hogy ezen az összejövetelen - a királyi család jelenlétében - megmutathatjuk forró együttérzésünket, rokonszenvűnként a magyar szabadságharcosok iránt.

Együttal azért is oly nagy együttérzésünk, mivel mi is tudjuk saját tapasztalatunkból, hogy mit jelent az, majdnem fegyvertelenül egy emberietlen elnyomás ellen harcolni, amit egy katonai túlerő támogat.

Egy nép iránt, amely ily körülmények között még tovább kitart, és ellenáll, egy nép iránt, amelynek soraiból még mindig önkéntes vezetők lépnek elő, hogy tanubizonyságot tegyenek igazukról a könyörtelen ellenséggel szemben, tudva, hogy magukat és családjukat ezáltal a legszörnyűbb bosszúnak szolgáltatják ki, e nép iránt csak a legnagyobb elismeréssel adózunk.

Tiszteletünkről és hálánkról teszünk most bizonyosságot, valamint a magyar nép iránti elismerésünkről. És ezt kimutatjuk ünnepélyesen azzal, hogy ezt a magyar zászlót, ami előttem áll, elhelyezzük a királyi palotába. Előbb azonban ünnepélyesen elvonultatjuk a mi Nemzeti Emlékművünk előtt, miáltal a magyar és holland szabadság eszmének egy től való fakadását jelképesen kifejezzük.

A lelki ellenállás Magyarországon töretlen marad! A láng, amely sok éves elnyomás sötétségében fellángolt, bizonyosság számunkra, hogy e népben a szabadság-szeretetet és az emberi méltóság iránti tisztelet nem hunyt ki.

A királynő mondta egyszer: "Az az igazi élő palánta, - amit népnek hívnak -, aminek karakterét senki és semmilyen kényszer sem tudja megváltoztatni, virágozni tud oly időben is, amikor azt legkevésbé váránánk, és meghozza a fejlődés gyümölcsét."

Nem tudjuk, hogy mit hoz a jövő??

Mélyen és bensőségesen imádkozunk azért, hogy Isten irgalmassága legyen a magyar néppel! Azok pedig, akik most, mint menekültek az otthontól, családtól, barátoktól elszakítva közöttünk élnek, ne érezzék magukat idegeneknek körünkben, hanem mint ugyanannak az Európának egyenragu polgárai. Most nemcsak a magyarok, hanem a mi és mindenki szabadságáról van szó!

Erről tesz bizonyosságot ez a zászló, amelyet a királyi palotában helyezünk el!"

E mélyenszántó beszéd után újabb orgonaszóllóval fejeződött be a templomi ünnepség. Élén a királyi családdal, kiket a holland hivatalos előkelő személyiségek követtek, majd egy holland szabadságharcos által tartott magyar szabadságharcos zászló a holland szabadságharcosok fegyveres kíséretével következett, utána az új és régi magyar menekülteknek csoportja s végül a más meghívott holland személyiségek zárták be a menetet, mely a holland Nemzeti Emlékmű körül helyezkedett el.

X.évf.1-2.sz.lével Bajtársi Lével. 11. oldal

Az említett emlékmű közvetlen közelében felállított különböző holland katonai egységek tiszteletadást teljesítettek s ezután a zenekar a magyar és Holland Himnuszokat játszotta.

Ezután a királyi palota előcsarnokában állították fel a gyászfátyolos magyar szabadságharcos zászlót, amely előtt elvonultak az ünnepség résztvevői.

A magyar kicsiny zászló, amelyet egyik szabadságharcos ifjú ajánlott fel Julianna királynőnek a róla elnevezett utr óhri kiállítási halban történt új magyar menekültek látogatása alkalmával, előkelőbb helyre nem kerülhetett volna a helyezése pedig meghatározóan szép volt. Bizonyoságra mindez a holland és magyar nép egymás iránti megbecsülésének s záloga annak, hogy jövőbeni kapcsolatainkat az eddiginél még szorosabbra kell fűznünk!

= 0 - 0 = 0 =

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Volt csendőri család sorsa Magyarországon a kommunista uralom alatt. Szabad földre történt menekülésem egyik legkedvesebb meglepetése, hogy a volt magyar csendőrség tagjai a "Bajtársi Lével"-en keresztül állandó összeköttetésben vannak egymással. Az 1956. IX. évfolyam 12. sz. Lével elolvasása után bátorkodom tollat fogni és tudatni a világ különböző szabad országaiban élő volt csendőri családokkal, mily megalázó életet kellett és kell még ma is eltűrniök a jelenlegi Magyarországon. Apám, mint cső. tthtes 1931-ben ment nyugdíjba. Az austriai Kremsmünsterbe telepítették ki 1944. decemberében, ahonnan az oroszral akkor még szövetséges nyugatiak intézkedése miatt vissza kellett térnünk Magyarországra. Szüleimnek kis családi háza lévén Somogyban, ma is abban élnek. Hazatérésünk első meglepetéseiként apám jogos nyugdíját jogtalanul megvonták. Hány, de hány keserves órát szeretett nekem a budapesti volt Sas utcai Kommunista rendőr alezredes a jogtalan elvonás tárgyában tett panaszaim kapcsán folytatott személyes beszélgetések alkalmával. Sohasem fogom elfelejteni gúnys megjegyzéseit. Apám ma 70 éves és mégis erdőmunkát, mert más munkát nem kap. Öt éven át, 1949-től 1953-ig éjjel-nappali rettegésben éltünk az elhurcolástól, deportálástól félve, melyben anyai becsületes magyar család - köztük legtöbb csendőri család - a Hortobágyon, Recskén és más koncentrációs táborokban embertelen körülmények között, évek hosszú során át szenvedett. Hány gúnys megjegyzést kellett apámnak felemelt fővel visszaverni, vagy elviselni, mert annak idején becsületes, a törvény betartását hűségesen ellenőrző és a társadalom nagy többségének teljes elismerése mellett teljessé tette csendőri szolgálatát. Soha sem kaptak képzettségüknek és tudásuknak megfelelő munkát. Szomorú, megalázott, meggyötört életet kellett és kell ma is az otthon maradt csendőröknek elviselniök.

De vajjon mit vétettünk mi családtagok a szovjetet kiszolgáló és talpnyaló, gerinctelen kommunista banditáknak? Szomorú családi tragédiámat pár szóval megemlítem. Csendőri család gyermeke vagyok s emiatt 1945 után azon vágyom hogy tudásom gyarapíthassam, megvalósíthatatlanná lett. Egyetemen akartam tanulmányaim folytatni. Először nem vettek fel, később 1949-ben, igen, de tanulmányom befejezése előtt, származásom miatt, Rákosi parancsára sok más diáktársammal együtt eltávolítottak az egyetemről. Hogy élni tudjak és szüleimet is segíthessem anyagilag, szállítómunkás lettem. Nagyon keserves, fiatal éveimet megraboló, rabszolgamunka volt ez. Öcsémre is hasonló sors várt. Ő sem tanulhatott tovább és a legkisebb fizetési becsütést kaphatta meg - előmenetel nélkül - egy vállalatnál. De végre eljött a várva-várt október 23. Ez a nap felejthetetlen marad számunkra. Mi, akik ekkor ott voltunk Budapesten, az első perctől fogva teljes erőnkkel küzdöttünk, s később a sokszoros orosz és magyar kommunista túlerővel szemben is utolsó tüntényünkig harcoltunk, s csendőri család tagjaihoz méltán teljesítettük kötelességünket.

Mi tudtuk Magyarországon, hogy a keservekkel telt pohár egyszer kicsordul. Mi 12 évig szenvedve éltük át a rabszolgasors minden keservét. Biztunk saját igazunkban és biztunk a Nyugat segítségében s abban is minden igaz magyarral együtt, hogy újból a magyar csendőrség veszi kezébe a közbiztonsági szolgálatot. Sajnos, szabadságharcunk nem járt teljes

Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . . . hozzájárulását a B.L.-re a közp. segélyalapra.

X. évf. 1-2. sz. levél. Bajtársi Levél. 12. oldal.
sikerrel, de felébresztettük a világot és alapjaiban ráztuk meg a szovjet imperiálist, sőt annak acélból vélt falán tátongó rést ütöttünk. Elhagyni kényszerültünk Hazánkat, de bizakodásunk az idegen földön is töretlen! Kell, hogy eljőjjön az az idő, amikor is pár ezer becstelen, magát magyarnak nevező, a szovjetet kiszolgáló gerinctelen társaság bukása után, egy valóban szabad és független Magyarországra visszatérünk, ahol majd ismét a magyar csendőrré lesz a közbiztonság hűség és valódi őre!

A központi segélyalap számadása; Bevétel 1956. július 1-1956. december 31-ig; 303.34 Gulden, melyből időközbeni segélyezésre felhasználtatott 60 Gulden; Karácsonyi segélyezésre pedig 240.-Gulden. Maradvány 1957. január 1-én 3.34 Gulden. Ezen alapunk erőteljesebb támogatására -különös figyelemmel az új menekültek között található számos Bajtársunkra- ismételten felhívjuk a figyelmet!

Nixon Richard, az U.S.A. alelnöke, a múlt hó folyamán Austriában személyesen tanulmányozta a magyar menekültek helyzetét. Felkereste az összes magyar menekült tábort, s elbeszélgetett azokkal hazájukat veszített lakóival. Mindenütt óriási lelkesedéssel fogadták őt a menekültek. Valószínű, hogy javaslatot terjeszt elő az Elnöknek, hogy az U.S.A.-ba kivándorolt 21.500 főnyi új magyar menekült befogadása után további áttelplülés is lehetővé váljék.

A magyar fiatalok kitűnően vizsgáztak a szovjet mestereik által tanított cselvetésből és partizánkodásból. A szabadságharc folyamán fővárosunk egyik főútvonalán szovjet harcocsai oszlop halad. Ezen útvonalra betorolók egyik mellék-utca sarkán fiatal diákok áldogálnak. Észreveszik, hogy ebből a mellék-utcából orosz harcocsik közelednek. Egyik kis diák kiugrik a csoportból és nemzetiszínű zászlót tűz a főútvonalon elhaladó utolsó orosz harcocsira. A mellék-utcából beforduló másik orosz harcocsai oszlop ennek láttára és abban a hiszemben, hogy az előttük haladó páncélosok magyar felkelőré, löni kezdi azokat. Mielőtt észbekapnak, már ronccsá lőtték őket.

Miért van a Kádár kormánynak csak öt tagja? Azér, mert egy szovjet páncélosban csak öten férnek el. Minden veszteség és nyomorúság dacára sem vészett ki ma sem a jóízű humor otthoni népünkől, amint azt az itt közölték alátémasztják s ez csak pár napja érkezett Budapestről.

A magyarországi K.P. kommunista sajtóhírek szerint alig 100.000 tagot számlál, pedig Kádárék mindent elkövetnek a tagok toborzására. A szabadságharc előtt 1.200.000 taggal rendelkeztek.

Tonika: Mond papa, a szomszéd bácsi miért költözi be galambjainak a fülét?
Papa: Azért, mert béke-galambokat akar belőlük nevelni!

A csendőrnapi megtartásáról szóló értesítéseket f.évi március 10-ig kérjük szerkesztőségünk címére megküldeni. Lapunk következő száma március közepén jelenik meg, amelyben karácsonyi akciókról is részletesen beszámolunk.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L.Szerkesztősége.
UTRECHT, Merwedekade 183 bis. NEDERLAND.

DRUCKWERK. Aan Heer
PRINTED MATTER. Mr.
PERIODIQUE. Msr.
DRUCKSACHE. Herrn.